

ЖИВОТОПИСНИ БЕЛЕЖКИ

Пенчо Славейковъ, най-малкиятъ синъ на Петко Р. Славейковъ, е роденъ въ 1866 г. на 27 априлъ въ гр. Тръвна. За родното си градче самъ поетътъ казва, че е „скжтано въ една гънка отъ роснитъ поли на Харцъ (разбирай Стара-планина), оная величествена планина, която лежи като мила сѣнка на душата му и която нему е по сърдце да възпѣва въ своитъ пѣсни“¹⁾ — едно изявление, което говори достатъчно за голѣмото въздействие, което е упражнила още презъ детскитъ години планинската природа върху поета. — Още тогава се създава интимното му родство съ планината, което се поддържа и развива по-после при постояннитъ скитания на семейството изъ България, за да се оформи до степенъта на религиозно-мистично чувство: Балканътъ въ „Кървава пѣсенъ“ израства като легендаренъ образъ — заживява като митъ.

Рѣдко въобще — (въ нашата литература нѣмаме другъ подобенъ случай) — можемъ да откриемъ такова очевидно онаследяване на качества и способности, такава жива приемственостъ между баща и синъ — както при двамата Славейковци. Младиятъ приема отъ стария не само поетическия даръ, но и основнитъ черти на характера му: гордъ, независимъ духъ, ко-рава воля, жажда за култура, извънредно будна съвѣсть, хуморъ. Онаследенитъ

¹⁾ Предговоръ къмъ „Епически пѣсни“, 1907 г.